

אמנות

חיפה

סינבוליזם דקוראטיבי תנאים

מאת

ר. בת אפרים

הערוכות היחיד שנפתחה לאחרונה במזרח און לאמנות חדשה בחיפה מביאה בפני הר קהל מבחר ציורים (טרביטים ציורי שכן על בד) מעשה ידי הציירת רחל רביני. רחל רביני גולדה כפולין כ"1912, עלתה לארץ ב"1934, למדה ציור אצל צבי מאירוביץ ז"ל בחיפה, השתתפה בתערוכות כלליות וערכה תערוכות יחיד בגלריה "דוגית" בתל אביב ובבית האמנים בחיפה. שלוש ושמונה גה הבדים המצוינים בתערוכה משרים על הצופה אווירה של חום ולדותי כמעט, ב"סינבוליזם הסימבולידייקורטיבי.

"וגר זאב עם כבש" הוא אחד הציורים האופטיניים לאמנות הברושים צומחים זקן פים, צמרותיהם לבנות, וקווי הענפים מסני מנים ברוך; הוא הכתום והכבשים הלבני גוס ירקרקים מודבקים כאילו על-פני הרקע הכחול של השמיים המשתרעים מתחת לכפות גרליהן של התיות ומתמשכים אל מעבר לגבול של הרועה (בעל העינים התכולות, ה"שער הצהוב והמנסכים הכתובים).

הסביבה המיוחדת במינה של הנחת-הצבע יוצרת גבשושית-בבשושים המשווים לציורים מראה של כמעט-הבלט, כמו למשל בציור "אפרוחים", ב"כנסייה קטנה בגוף", ובציורים אחרים. האווירה בתמונות-הגוף, וכן ברוב הקומפוזיציות האחרות, היא אווירה פסטורלית שלווה - העצמים סטאטיים עד כדי קפאון ואפילו האוויר אינו זע.

דמויותיהם של בני-האדם והתיות ציורו בלא מיתארים ברורים, ומתקבלת תחושה של רכות צמרית. בתמונת "תבריי-הכנסת" מרחיפות הדמויות נעדרות-המיתארים כאילו בחלל האוויר. תמונת הריחוף מתחזקת עוד יותר למראה ראשיהם של "תבריי-הכנסת" הת" לויים במרומי הקומפוזיציה, תלושים כביכול מן הגוף, והם בעלי קיום עצמי משלהם.

אף-על-פי שהציורים מתחלקים לכמה נו" שאים - סיפורי התנ"ך, המשפחה, וכו' - מימושם הוא כה אחיד עד כי נוצרת תהר גשה שתמונה אחת לפנינו החוזרת על עצמה בוואריאציות שונות.

כואו של המשיח - המסופר כאחת מן האגדות הילדותיות שאין מבדילים בינה ובין המציאות - עומד במרכזם של בדים אחרים. הגה הוא בא (בציור, קבלת-הסנים בירושלים) רכוב על-גבי המור הלכן, ואת פניו מקדמים בתקיעת שופר. וכך הדבר גם בתמונת הנקראת "קבלת פני המשיח בקול שופר" - הנבדלת מקודמתה בעיקר בצבעו של החמר הנוסף לוורוד. בציור אחר (מס' 9) מגישה אשה אחת לתשבי זר פרחים, כשהתולדה הלבנה מתלווית אליה.

מיבחר חדש מתוך האוסף

בקומה השניה של המוזיאון לאמנות ו שה בחיפה מוצג המעם הרכב ציורים חדש

אשר נבחר מתוך אוספי האמנות של המוזיאון.

קור אחד מוקדש לרישומים מעשה ידיהם של כמה מאמני-הפיסול הנודעים של ישראל. רישום של משה שמרישום המוכר את פס' ליו המצויינים, וכמאלית עולה השאלה המ' בערת מדוע אין הרישום זה שנים תערוכה של יצירותיו. הרישום של שטרנשום הוא פרי השנה האחרונה - רישום מכתול בדון שחורה ושמו, "ווג הבוקים". רישום אחר, בגור צבעוני, הוא מעשה ידיו של רב פייגין, קומפוזיציה סמיו-אבסטרקטית יפהפה באד דום, צהוב ושחור על-גבי נייר לבן. הפסל יחיאל שמי מיוצג כאן ברישום דיו שחורה ועץ - שאר-השום של פסלו הברזל ה" שחורים שלו. משה ציפר - מתנות לפסל בגוף, רישום עפרון שהושאל למוזיאון ב" אופן קבוע על-ידי משרד התנועה.

על-גבי הקיר שממול מיוצג דור האמנים הצעיר, והוא מתבטא בדרגה-הבינה החדשים ביותר. מיכאל דרזיק, בקולאז' עשיר גוונים הקרוי "הפרעות בתקשורת"; צבי טלויסקי - ספי ב, דיוקן העצמי" שלו העשוי באמצעים מעורבים. ושתי עבודות רבות-ענין של יובבר ויינפלד - תדפיס-משי ובו קווי רישום וחוט שחור התפור במכונת-תפירה. דוד כן שאול וה, דיוקן העצמי" שלו המצויר קונים עצי בניים טעוני אמוציות - בכחוד, צהוב לימון, אוכר, חום ולבן. דיוקן עצמי של רן שחורי ושני בדי אקריליק לבנים, גדול-מידה של אריה און.

ובצדם גם בני דורות בוגרים יותר - ובכלל בציור-שמן שחור-אפור משנת 1959; דיוקן עצמי כמעט חיתולי של קיקי משנת 1973. "הזמנה למיטה" - ציור אקריליק ו" צבעי התזה - של יזהר דון, המעניק ל- תצוגה את תבלין ת"מפ"י. ציור של ערד פיינרש המורכב מששה פגלים מלבניים. ותמונות קטנות של מיכאל גרם ושל איר זואיס הדיששש המביאים לאוסף זה את טעמם האישי-ספציפי של השנים.